

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w O.
przeciwko G. P., I. P. i małoletniemu M. P.

o uznanie czynności prawnych za bezskuteczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 października 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych G. P. i I. P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanych G. P. i I. P. na rzecz powoda Skarbu
Państwa - Prokuratorii Generalnej RP kwoty po 2.700 (dwa
tysiące siedemset) zł, tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny

nawiązujący do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwani wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Skoro przy tym przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały przez ustawodawcę wyodrębnione od podstaw skargi kasacyjnej i nie są z nimi tożsame, to i ich uzasadnienie musi być zaprezentowane niezależnie od uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, na co wskazują także art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zestawieniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. Jest to oczywiste i z tej przyczyny, że Sąd Najwyższy na etapie podejmowania decyzji o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może jej rozpoznawać, a zatem badać zasadności powołania się na poszczególne podstawy skargi. Ustawodawca nie narzuca jednak autorowi skargi kasacyjnej jakiegoś stopnia szczegółowości, który ma być obowiązujący dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pozwany ograniczył wypowiedź poświęconą uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania do stwierdzenia, że: „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu, których założenia i istota zostały wyjaśnione w uchwałach (7) Sądu Najwyższego - mających moc zasad prawnych - z 23 marca 1999 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 56)", a w piśmie uzupełniającym braki skargi kasacyjnej dodał ponadto, że o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ma świadczyć

zastosowanie regulacji przewidzianej dla darowizny (art. 529 k.c.) do umowy dożywocia.

Skonfrontowanie uzasadnia wyroku Sądu drugiej instancji z przytoczonym wyżej uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza tezy skarżącego o popełnieniu przez Sąd zarzucanych w skardze uchybień. Sąd drugiej instancji rozpatrzył i odniósł się do zarzutów apelacji pozwanych, a gdy chodzi o zakwalifikowanie dokonanego przez dłużniczkę powoda przesunięcia majątkowego na rzecz pozwanych, jako czynności pod tytułem darmym, to przedstawił zarówno przesłanki, jak i ekonomiczne skutki ustanowionego dożywocia, jak i ocenił jego charakter - z punktu widzenia stosowania art. 528 k.c. - w kontekście poglądów wypracowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. 2018 r. poz. 265), Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.